

SPEJDERNES MAGASIN

39. årgang

nr. 10 . december 1955

VED LEJRBÅLET

SPEJDERCHEFEN HAR ORDET

Jamboreen i Canada, som I har læst om i de seneste numre af Spejdernes Magasin, havde jeg på en rejse i U.S.A. og Canada selv lejlighed til at se, og jeg er glad ved at kunne sige, at de danske spejdere hævdede sig fint med deres gode lejrarbejder og deres fremragende lejrorden. Og så var det som altid ved Jamboreer morsomt at se de mange nationers spejdere.

Samtidig med Jamboreen var der internationalt møde, hvor de ledende førere for verdens mange spejderkorps var samlet. Der er nu 60 lande, som har spejdere, og de 44 havde sendt deltagere, førere fra alle egne af kloden: Japan, Filipinerne, Indien, Australien, Afrika, Sydamerika, Nordamerika og Europa. Man fik et virkeligt indtryk af, at spejderbevægelsen er international.

Under mit ophold i U.S.A. besøgte jeg naturligvis de amerikanske spejders hovedkontor. Det var en mægtig bygning, men der er jo også flere millioner spejdere og ulve. At det er et stort land, ved vi jo alle, men ved I, at der er lige så langt fra San Francisco til New York, som fra New York til Odense?

En del af bygningen var spejderdepot, og de sælger så meget, at

man er nødt til at have transportbånd til hjælp, når varerne skal samles og pakkes.

Men selv i så stort et land er det de enkelte patruljer, det gælder, og derfor kan der drives spejdersport selv i de mindste lande, som vi hører til. Overalt er det patruljerne, det drejer sig om, og jeg tror, vi har et godt patruljesammenhold herhjemme. Forleden lørdag så jeg en af disse rigtige patruljer på vej til en week-end lejr i øsende regnvejr og strid vind. Jeg passerede patruljen, da den var på vej op ad en ret stejl bakke, og det frydede en gammel spejder at se, hvordan de store i patruljen hjalp de mindre ved at skyde bag på, og det skønt de selv havde den største opbakning.

Der var ganske åbenbart sammenhold i den patrulje og en fast beslutning om ikke at lade sig gå på af det dårlige vejr, men at gennemføre deres patruljeturne. Og de har ganske sikkert haft en god lejr.

Sammenholdet er det, det først og fremmest drejer sig om for en patrulje, så bliver den fasttømret, og hver enkelt af patruljens spejdere skal så nok sørge for at dygtiggøre sig i spejderfærdighederne, så at de kan klare enhver situation.

De fleste af jer er så lykkelige at have jeres fulde kræfter og førlighed, men der er mange af jeres kammerater, som er dårligere stillet i den retning, men alligevel er

Spejderstatue foran hovedkvarteret i U.S.A.

de i stand til at dygtiggøre sig. Således hørte jeg i Amerika om en dreng, der havde mistet sit ene ben ved en ulykke, men alligevel lærte sig at svømme, og sidste år reddede han en mand fra at drukne i Michigan søen.

Der var engang en patrulje i Midtjylland, hvis patruljeråb var: »Sæt hjørnetanden i underlæben og prøv een gang til.« Prøv selv at sætte hjørnetanden i underlæben, nu mens du læser dette. Får du så ikke ligefrem lyst til at knytte hænderne? Se, det var da et råb bedre end de sædvanlige i stilen »Vi er de gæve ræve«; det lyder jo nærmest som pral. Hvad med et råb som: »Går det ikke første gang, så prøv vi igen.« Det er jo ikke nødvendigt, at det rimer, men at det giver udtryk for vilje og energi. For det skal der også være i en patrulje, det er ikke nok med sammenhold alene.

U.S.A.s' hovedkvarter.

Ort Holm

DEN LYSE SIDE

FA DET GJORT . . .

Hjem fra skole — teen er drukket, en magelig lænestol står indbydende henne ved vinduet, Familie-Journalen og Søndags B.T. ligger på bordet. Og netop i det øjeblik du vil sætte dig til rette i stolen, er der noget i dig, der siger:

Det er tante Jennys fødselsdag i morgen — hun husker altid din. Eller: Jeg burde vist egentlig pakke min rygsæk til week-end turen i morgen, der er jo ikke megen tid, når jeg kommer hjem fra skole. Eller: Fru Brandt sagde i morges, at Knud skulle ligge i sengen, så ham må jeg se at få besøgt.

Dit ansigt får et let lidende udtryk, du slentrer henimod lænestolen. Å skidt, og da der ikke falder dig en passende undskyldning ind, lader du dig stille falde ned i stolen.

Det er ikke det, at du ikke har i sinde at gøre disse ting. Tante Jenny er mægtig flink, og du plejer altid at sende en hilsen. Det bliver sikkert en herlig week-end tur i morgen, og Knud er en af dine bedste kammerater, så naturligvis vil du besøge ham. Det kræver blot en personlig anstrengelse at få gjort disse ting, og efter skoletid er det så fristende at dase. — Men her er det, at pointen ligger. Hvis du på forhånd har beluttet at gøre en ting, er det ligesom, at energien melder sig af sig selv, når øjeblikket kommer. Hvis du på vej til skole har sagt til dig selv: I eftermiddag skal jeg have skrevet til tante Jenny og pakket rygsæk, og hvis der bliver tid, efter at jeg har læst, stikker jeg hen og ser til Knud.

Giv dig selv ganske bestemte ordrer i så god tid som muligt, og du ser, at livet er meget nemmere at leve.

»Lommefilosoffen«.

Et barn er født i Bethlehem

Så skal vi nu igen til at synge alle vore festlige, glade julesalmer.

Vi synger dem, når vi samles til gudstjeneste i vore oplyste og gransmykkede kirker. Vi synger dem, når juletræet er tændt i vore hjem.

I Bethlehem — en lille, en meget lille by i det hellige land.

Der var til byen knyttet eet eneste stort navn — kong David. Men det er, som om de ord Gud talte til profeten Samuel, da Samuel kom for at finde Israels nye konge, også skulle gælde det lille barn, som vi synger om. Profeten havde tænkt sig Davids flotte ældste broder, men så lød det til Samuel: »Gud ser jo ikke som mennesker ser; thi mennesker ser på det, som er for øjnene, men Herren ser på hjertet.«

De ydre forhold var mer end beskedne, da barnet Jesus blev født og lagt i en krybbe — enklere kunne det dårligt være.

Meget bedre blev det iøvrigt ikke i de 33 år Jesus levede.

Der var ingen gylden Davids krone til ham, ingen krigerskare, der ville kæmpe for hans rettigheder, ingen digtere til at synge hans pris.

Et lille stakkels undertvunget land vandrede han rundt i, og de endte med at hænge ham på et kors.

Den svenske professor og redaktør Torgny Segersted skriver engang: »Jesus var ikke en stor hærfører, ikke en genial opfinder, ikke en stor forfatter. Det eneste, Jesus skrev, var een linie, og den skrev han i sand. Alt det, der gør et menneske stort i menneskers øjne, savnede Jesus. *Of alligevel stråler Jesu navn over alle navne . . .*«

Har I nogensinde rigtigt tænkt over, hvor beskeden begyndelsen var.

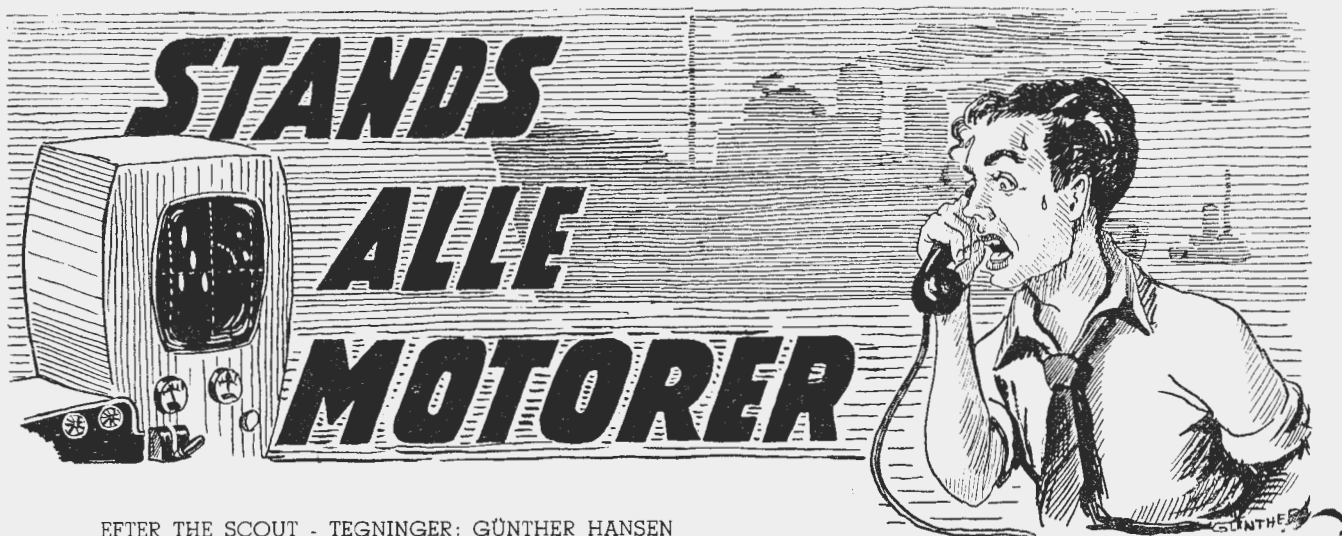
Men titusinder og atter titusinder af unge og ældre gør også i dag Jesus til herren over deres liv. De ved, at Gud ser ikke som mennesker ser.

Forunderligt og vidunderligt er det, at vi grundet på det barn Jesus, der blev født i den lille by, i det lille land, hele verden over tør synge:

Forsvunden er nu al vor nød,
os er i dag en frelser født.

Glædelig jul.

Tril Serche

EFTER THE SCOUT - TEGNINGER: GÜNTHER HANSEN

Værelset havde et ejendommeligt fremtidigt udseende. Lyset var svagt, og Gerry Baynes sad i skjortærmær midt i en halvcirkel, der mest af alt lignede seks fjernsynsapparater. Rummet var dødsens stille og skønt den travle flod løb det ordsprogs-mæssige »stenkast« derfra, brød et skibs sirene ikke denne stilhed. Gerry kunne have været alene i en uddød verden. Den eneste lyd kom fra væguret som utrætteligt tikkede og talte sekunderne i minutter og minutterne i timer.

Hvor længe han havde siddet der, var Gerry begyndt at glemme. I næsten fem dage havde havnen været indhyllt i en tæt, uigennemtrængelig tåge. Gadetrafikken var næsten ophørt. På floderne gled færgerne stadig frem og tilbage, hjulpet af deres egne radaranlæg.

På de seks fjernsynsskærme kunne Gerry se flodbredderne, hver bøjes position og skibene, der hobe sig sammen lige bag spærrebommen. Tre dages usædvanlig lav vandstand havde forårsaget, at en mængde skibe var bragt ud af deres rute og nu lå og ventede på højvande.

Selv en 4000 tons flodbåd er dyr at have liggende stille. Besætningen spiser, og deres lønninger skal falde til tiden. Ydermere er dokkerne ude af stand til at arbejde, og kunderne venter utålmodigt. At måtte

lade en passagerdamper ligge i havn er en endnu mere kostbar historie, der ofte koster hundreder af pund hver dag. Havneradaren, for hvilken Gerry i øjeblikket var den eneste ansvarlige, kunne bringe disse skibe sikkert til dokkerne og kajerne, for ligegyldig hvor tyk tågen var, kunne han se hver eneste båd, og ved hjælp af radiotelefon kunne han råde skibsføreren ombord og sige ham nøjagtigt, hvor de var, og hvad kurs de skulle tage.

Gerry gabede og tog endnu en mundfuld af den stærke kaffe, han havde stående ved siden af sig. Normalt skulle de have været tre om dette arbejde, men tågen havde gjort den ene havneradar officer unødvendig og ligeledes $\frac{3}{4}$ af staben, som arbejdede i det lille rum 24 timer hver dag. Gerry havde haft vagt siden klokken 8 om morgenen, og nu var den næsten 6.

Han så på uret og derefter på tidtabellen og trykkede på en kontakt. Vandstanden var nu høj nok til, at de ventende skibe kunne sejle ind i havnen. »Havneradar kalder »Sea Kate«. Havneradar kalder »Sea Kate« Over«.

Han fik øjeblikkelig svar. Manden på broen af »Sea Kate«, som havde en transportabel radiotelefon i en taske om halsen, ventede på at bringe båden ind.

En efter en fik Gerry sat bådene igang. På radarskærmen kunne han

se dem som små lysende punkter, hver især med en hale bag sig, når de virkelig begyndte at bevæge sig.

Da han nu igen var midt i det, glemte Gerry sin træthed. Fra nu af og indtil skibene var fortøjet eller lå for anker, måtte han koncentrere sig om sit arbejde. En forglemmelse, en forkert ordre kunne let sætte et skib på grund, for skønt havnen var bred, var det ikke let at orientere sig i tågen.

Han havde sat fem skibe igang, to midt på floden, en ved spærrebommen og den fjerde, en 20.000 tons damper fra den anden side Atlanterhavet, gled forsigtigt ind i kanalen. De sejlede alle nydeligt af sted. Den første båd var næster ved flodens bøjning og skulle have opgivet anden kurs i løbet af få øjeblikke. Så pludselig, helt uventet, begyndte den almindelige telefon på det lille bord bag ham at ringe vedholdende.

»Vent et øjeblik, »Sea Kate«,« beordrede Gerry den usynlige fører af det første skib. Så vendte han sig og løftede røret af den stadig ringende telefons gaffel. »Havne radar stationen.«

»Kontroltårnet Breezhill Lufthavn,« var det korte svar. »Vi har lige modtaget et S.O.S. fra en maskine på vej ind. Den har mistet en propel og går ned i bugten et eller andet sted. Ken De hjælpe? Der er syv mennesker ombord.«

»Hvad?« Opøvet i yderste koldblodighed under næsten alle forhold, var Gerry dog rystet. Se efter en flyvemaskine på floden, og han havde fem skibe igang på floden, i tyk tåge, og en mængde tankskibe, der allerede var ved at hale ankeret op.

»All right,« svarede han kort og lagde telefonrøret på plads. Så trykkede han på en knap, der satte ham i forbindelse med redningsbådsstationen, og idet han hurtigt drejede et håndtag ved en af stolene fik han fat i et forstørret kort over bugten. De små lysende pletter, som angav, hvor hans skibe var, var nu mange gange forstørret, skønt ikke så distinkte.

Det var en vanskelig opgave for ham. På radarskærmen var der flere kvartmil af bugten at overse, og hvis planet faldt, ville han være heldig, hvis han kunne gøre noget som helst.

En anden klokke ringede, skarpt, hurtigt. Gerry trykkede på en knap og et øjeblik senere lød en vred række spørgsmål fra føreren ombord på »Daydew«.

»Hvor er vi, havnerader? Jeg kan intet se, men jeg tror, vi skal ændre kurs. Vågn op, eller vi løber på grund.«

Det var i dette øjeblik, at Gerry fandt, hvad han føle sig sikker på var flyvemaskinen. Det var et nyt lys. Noget der flød derude, og som ikke havde været der før.

Hans almindelige telefon ringede igen. Han løftede røret, medens han gav »Daydew« en ny kurs, som ville bringe båden ind i midten af sejlenden.

Den nye opringning var fra livredningssselskabet, der bad om ordrer.

»Start,« beordrede Gerry, »og tal til mig over nummer 2 kanal, lige så snart I er sejlet.«

Han vendte sig igen for at iagttage flyvemaskinen. Den var fire miles ude . . . og sandsynligvis ved at synke.

Hans radiotelefon ringede igen. Denne gang var det det andet skib, en 3000 tons fragtbåd, der bad om ordrer. Gerry havde ikke ladet høre fra sig i adskillige minutter.

Nu var der sveddråber på hans pande. Fire skibe var i bevægelse, og redningsbåden ville glide ned af ophalerbeddingen hvert øjeblik nu.

Ude på vandet var en maskene ved at synke med adskillige mennesker ombord. Han kunne ikke kontrollere det hele.

Han trykkede på mange kontakter, der satte ham i forbindelse med de fem skibes broer.

»Kalder »Daydew«, »Sea Kate«, »Stansgate«, »Carenta« og »Billy-boy«, stands alle motorer og kast ankererne. Nødtilstand. Vil kalde igen senere!«

Han modtog bekræftelser igen fra fragtbådene, og en vred gøen fra »Carenta«. Føreren på den 20.000 tons damper syntes ude af sig selv af raseri, da han råbte:

»De kan ikke lade mig vente her, De nar. Vi er over spærrebommen. Hvis vi støder på grund på dette sted . . . få mig øjeblikkelig sat igang.«

På radio 2 kom den kolde, bestemte stemme fra redningsbådens fører. »Midtflods, havneradar, vi venter på instruktioner.«

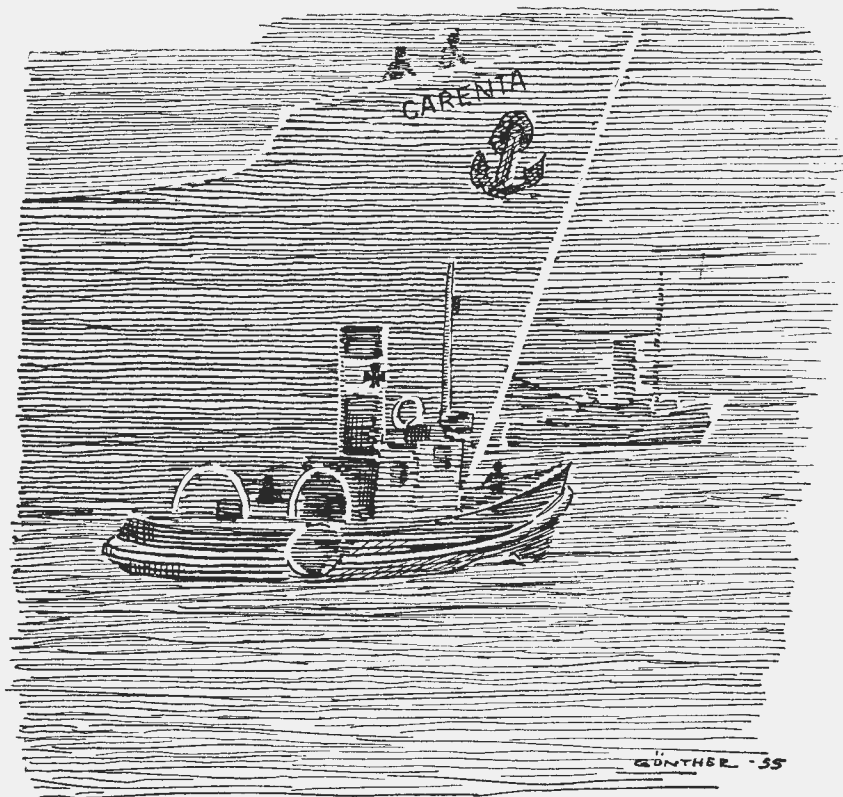
Gerrys ansigt var blegt. En 20.000 tons damper over bommen. Foran den tre andre både, der nu havde travlt med at kaste deres ankre. Bagved »Carenta« en anden båd, der allerede havde kastet ankeret.

For at få damperen ud af farezonen ville han blive nødt til at sende bådene fremad . . . og et eller andet sted ude i bugten et synkende plan med mennesker ombord. Det betød liv eller en damper. »Jeg kalder Dem senere, »Carenta«, sagde han hurtigt og drejede på kontakten.

I 10 minutter koncentrerede Gerry sig sammenbidt om det lille bitte lys på sin radarskærm, idet han ledede redningsbåden gennem ankrede skibe, forbi de fem tankbåde ved Beggar Bank, og hele tiden blev det lille bitte lys, som var det synkende plan, svagere og svagere. Det var et væddeløb med tiden. Vandet var som en mølleå, men mennesker kan lige så vel drukne i en mølleå som i et oprørt hav.

Klokken på den første radio blev ved med at ringe — kort, utålmodig ringning, som om nogen på »Carenta«s bro blev ved med at trykke på klokken med en vred tommelfinger.

Lige så snart han havde fået redningsbåden ud i åbent farvand, og opgivet kursen på den synkende flyvemaskine, drejede Gerry på

kontakten til radio 1. Hans hjerte bankede, for han kunne på sin radarskærm se, at »Carenta« var over spærrebommen og havde kastet ankeret, så stævnen var nær den farlige sandbanke, der var kendt som Pinchers Bar.

Havneradar kalder »Carenta«,« sagde han, idet han prøvede at gøre sin stemme rolig. »Jeg vil sætte skibene foran Dem igang. Vil De blive ved radioen og afvente at blive sat igang om nogle få minutter?«

»Officer i havneradar,« kom det rasende svar, så snart kontakten var drejet over. »Jeg tror ikke, De behøver skynde Dem nu. Vi er stødt på med stævnen . . . og tør ikke bruge vore maskiner. Nogen vil komme til at stå til ansvar for dette og jeg . . .«

Så langt kom han, før Gerry drejede kontakten af. Hans øjne var fæstnet til radarskærmen, idet han iagttog redningsbåden. Den var kommet lidt ud af kurs, og han bragte den tilbage så hurtigt som muligt.

Da det var gjort, satte han den første båd op ad floden, gav ordre til den anden om at følge og modtog så en forespørgsel fra redningsbåden.

»Redningsbåd kalder havneradar. Vi må være nær stedet nu, kan De lede mig? Sigtbarhed helt ned til 50 yards.«

Gerry forstørrede skærmen til det yderste. Lyset fra det synkende plan var meget lille nu, hvilket viste at det var ved at synke. Han kunne tydeligt se redningsbåden og koncentrerede sig om at bringe de to i kontakt med hinanden. De syntes næsten at smelte sammen, og Gerry ventede et triumferende råb fra føreren af båden, men det kom ikke, og de to lys skiltes igen, hvilket beviste, at redningsbåden havde passeret det synkende plan uden at kunne se det eller de ulykkelige passagerer og piloten.

Idet han gned sveden fra panden, idet små dråber løb ned i hans øjne, omredigerede Gerry redningsbåden og vendte den igen mod det sted, hvor lyset havde været. Det var væk nu, men han havde mærket det nøjagtige sted, hvor lyset havde været.

Ængstelig ventede han, efter at have standset redningsbåden, idet han håbede og bad til at måtte høre

førerens stemme meddele glade tider og overlevende fra maskinen, der var taget ombord i båden.

»Carenta«s klokke ringede atter — kort og skarpt, hvilket tydeligt fortalte om førerens raseri.

Gerry trykkede på kontakten og spurgte næsten bedende:

»Kan De vente et minut eller to? Jeg har redningsbåden på stedet. Det vil ikke vare længe nu.« Han slog kontakten tilbage, og en sarkastisk stemme lød ud til ham:

»De har ret, når De siger, at det ikke vil vare længe. Jeg vil gerne meddele Dem, at vi står hårdt på grund, hårdt på grunden, hører De?«

Gerrys hjerte bankede. En 20.000 tons damper på bommen. Ved lav ebbe ville vandet falde 20 fod, nok til at knække et skib, hvis det sad fast på bommen. Han stønnede ved tanken. Et skib med den tonnage betød et tab på millioner af pund mindst, sandsynligvis dobbelt så meget. Det ville betyde slut på hans job som radarofficer.

Bedrøvet vendte han sig for at stirre på den livsvigtige skærm igen. Redningsbåden syntes at ligge stille, og han følte nogle minutters håb, indtil han ringede føreren op. Nej, de lå ikke stille. De sejlede langsomt rundt i stadig større cirkler, idet de råbte i håb om at kunne samle en eller to svømmere op. Til slut fortalte de imidlertid, at de vendte tilbage til kysten. De var sejlet gennem en olieplet, øjensynlig var planet sunket, og der var intet at se i vandet.

Det var et af de værste øjeblikke i Gerrys liv, da han opdagede, at al søgen havde været forgæves. Der kunne have været noget der talte i hans favør, hvis menneskeliv var blevet reddet ved hans aktion. Som det nu var, stod »Carenta« på grund, hårdt på grund, hvis man kunne tro dets fører. På grund og delvis blokerende kanalen. Hvis det knækkede, ville havnen kun være i stand til at arbejde for halv kraft i de kommende måneder. Ulykken syntes større og mørkede jo mere Gerry tænkte på det.

Fem minutter i otte kom hans chef ind. Han var ex-flådekommandør og sad normalt ikke ved apparaterne og dirigerede skibene, men kun han og Gerry var tilbage af

stationens personel. De andre var syge af influenza-epidemi, som var opstået i byen på grund af tågen.

Gerry fortalte ham nyhederne. Han havde dirigeret fire slæbedampere ud af den store dok, og de forsøgte nu at slæbe »Carenta« af grunden.

»Det er en slem historie,« sagde Gerrys chef, da han tog plads i stolen. »Jeg tror, jeg ville have handlet på samme måde.« Ulykken er, naturligvis, at når de holder forhør, vil en smart fyr ganske givet rejse sig og sige, at der havde været tid nok for dig til at få skibet klar af bommen.«

»Jeg ved det,« samtykkede Gerry træt, »men jeg havde tre skibe foran det. Jeg var nødt til at standse alle motorer. Det var spørgsmålet om at få redningsbåden hurtigt ud. De var ved stedet lige før maskinen sank, men de nåede ikke at få kontakt . . .«

Hans chef nikkede samtykkende.

»Vi kan kun vente og se,« lovede han. »Jeg vil støtte dig — . . . men det vil ikke blive let, da jeg ikke var her. Men, se nu i alle tilfælde at komme hjem, få noget at spise og kom i seng. Prøv at lade være med at være bekymret.«

Gerry åbnede munden for at sige noget, men han besluttede at tie. Prøv på ikke at være bekymret, tænkte han bittert. Prøv på ikke at være bekymret, med en 20.000 tons damper på grund og mig som den ansvarlige.

Han tog frakken på. Tågen udenfor var så tyk og uigennemtrængelig som nogensinde, og radarstationen var ikke til at se mere, da han havde gået en halv snes skridt. Så standsede en stemme ham, der kom fra mørket. Det var en ophidset stemme:

»Gerry . . . Gerry. Kom her, hurtigt.«

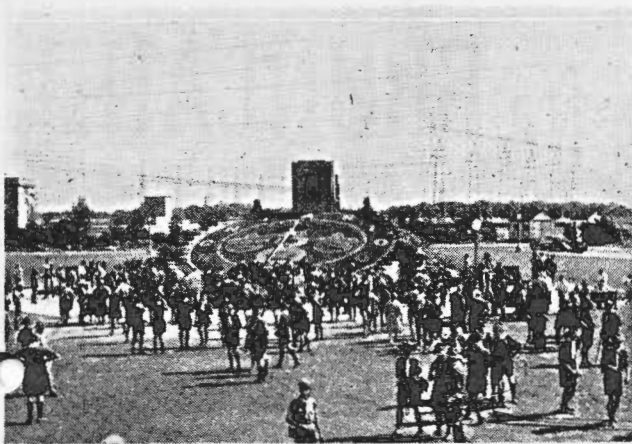
Med hjertebanken, for det var ikke ofte at hans chef blev ophidset, løb Gerry tilbage. Han stod bag sin chef og stirrede på radarskærmen. Ved siden af det lys, som var damperen, var fire mindre lys — fire stærke slæbebåde.

»Den bevæger sig,« sagde Gerrys chef, og knugede sin assistent. Jeg er sikker på, at de vil få hende igang.«

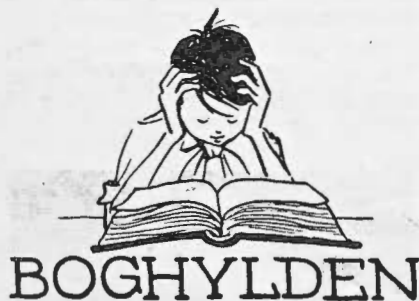
»Jeg håber, det lykkes,« mumlede Gerry ængsteligt.

(Læs videre side 199)

Glimt fra Jamboreen

Til venstre: Bemærk uret — der går — det er udført af »grøntsager«. — Ovenover: Naturligvis måtte skind præge vartegnet for spejderne fra »The Cowboy Country«.

SPEJDERNES LOMMEBOG

1956,

udgivet af Det Danske Spejder-

korps. — Kr. 3,50.

Den fås i Depotet.

Vi nikker genkendende til en god ven, **Spejdernes Lommebog**, som for de, der kender den fra tidligere årgange, nu er klare over, at her har vi den rigtige lommebog for os spejdere.

Foruden at indeholde alle de praktiske oplysninger, som man nu engang kræver af en lommebog, så er der igen i år en del nyt stof. Lad os nævne: signalering, kortsignaturer, lejrspport, mad i lejr, bålsteder, indianerhøvdingekrigshætte (et langt ord!), førstehjælp, snigning, sporing, orientering, måling af højde, knob o. s. v. Under vej-tavler har nogle af de gamle vej-tavler fundet plads, men det er et beskedent minus, så du kan roligt

ønske dig Spejdernes Lommebog i julegave.

Jørgen Clevin: 165 **INDENDØRS LEGE** (kr. 5,25. — »Politikens« forlag).

Hvis I kender Jørgen Clevins: 150 udendørs lege, og jeg fortæller jer, at denne bog er en værdig efterfølger for de udendørs lege, så behøver jeg vist ikke at fortælle mere.

Skulle du ikke kende nævnte bog, så lad mig fortælle, at Jørgen Clevin er helt fantastisk til at finde på, i selskab med ham kommer man afgjort ikke til at kede sig. En letfattelig tekst og gode, morsomme tegninger vil gøre bogen til en oplevelse for dig.

SELKABSLØVEN (kr. 6,75. — »Politikens« forlag).

Ikke mindre end 300 forskellige selskabslege er med i denne bog, der ivoøvrigt er rigt illustreret. Der er både de gamle og kendte og de nye, gode og mindre kendte lege.

Endvidere indeholder bogen selskabstrylleri, underholdende tricks, behændighedslege og agerelege. Mange af legene vil være gode til patrulje- og tropsmøder. Anbefales.

Per Hagen: **ALTMULIGBOG FOR DRENGE** (kr. 6,75. — Chr. Erichsens forlag).

Det er en gennemprøvet bog, idet

den i Norge er solgt i et meget stort oplag. Den fortjener også stor udbredelse herhjemme, idet den med et væld af illustrationer, arbejdstegninger og fotografier giver stof nok til mange timers beskæftigelse. Der er således et stort afsnit om modelflyvere, motorer, elektriske apparater, for blot at nævne et par enkelte ting.

Sk.

Poul Jeppesen: »**HENRIK**« (Jespersen og Pios Forlag. — kr. 6,00 (kart. 7.75)).

Endnu en gang har Poul Jeppesen bevist, at der kan skrives underholdende drengébøger om dagligdags begivenheder.

Bogens hovedeperson Henrik arbejder på en gård ved Farum. Han bliver tidligt forældreløs og flytter til København. Man får hurtigt sympati for Henrik og følger med interesse hans arbejde hos en brutal hørkræmmer, hvor hans eneste glæde er at passe kræmmerens hest, som han til sidst køber. Sammen med sin gode ven, Martins onkel, starter han en vognmandsforretning. Det går kun langsomt fremad og ikke uden dramatiske begivenheder, og Martins søster kommer til at betyde en del for ham.

Det er en god bog for større drenge — skrevet i et virkeligt underholdende og fængslende sprog.

Pløkk.

Fra nytårsparaden i Holsteinsborg.

Nyt fra GRØNLAND

Poul Madsen fortæller
om det nye tropshus

Holsteinsborg, sidst i august 1955.

Det har længe været holsteinsborgspejdernes største ønske at få eget hus, hvor vi kan arbejde indendørs med patruljerne, kan afholde tropsmøder og helst også større sammenkomster, ved hvilke alle spejderne, både piger og drenge, kan være til stede på een gang — vi er 177 ialt.

Men det er kostbart at bygge idag — og penge har vi ingen af — der blev så nedsat et byggeudvalg af tropsens spejdere, med tropsførereren som formand, og ved Sct. Georgsparaden lovede alle spejdere hinanden, at de i år, ved eget arbejde, ville skaffe midler og materialer til et tropshus, et meget stort mål at sætte sig inden for et år, og det lykkedes over al forventning. Da der var gået 4 måneder, var alle træmaterialer og meget andet sikret til det påtænkte hus — og hermed lidt om, hvad der kan udrettes, når en fast vilje og et godt samarbejde er til stede.

Alle sejl blev sat til for at skaffe det fornødne til et spejderhus. Efter tøjbrudet i foråret blev et omfattende oprydningsarbejde i hele kolonien sat igang, kommunen var arbejdsgiver, alle veje, pladser og omkring husene blev ryddet for vinterens affald, 300 kr. fik vi for dette arbejde foruden en del gode materialer, som vi fandt rundt omkring. På byggepladserne har vi også haft oprydning og her til gengæld fået en del emballagetræ.

Alt dette og to store kakkellovne, som vi også har fået, og kirken vi har nedrevet i Sarraq, og som vi nu har sejlet til Holsteinsborg, vil

være en væsentlig materialehjælp til det påtænkte hus, men der er langt endnu til et hus på 17 × 12 m med 5 patruljerum, førerrum, materialerum, køkken og et lokale på 8 × 12 m og udendørs veranda. Vi måtte finde nye jagtmarker, og vores blik faldt da på en forladt amerikansk flyvebase, Marraq, ca. 100 km syd for Godthåb. Selv om det er 10 år siden amerikanerne forlod basen, ville der sikkert stå nogle brugbare barakker endnu.

EKSPEDITION TIL MARRAQ

Ved lange og trange forhandlinger — luften var ved at blive rødglødende af alle disse telegrammer, der gik frem og tilbage, kom vi så vidt, at jeg og to af mine tropsassistenter kunne sejle til Godthåb for at tale med landshøvdingen. Disse forhandlinger gav resultat over al forventning. Foruden de to barakker vi fik, kunne vi overbringe Godthåbspejderne og Sukkertopspejderne den glædelige nyhed, at der var to barakker til hver af dem også. Nu skulle vi bare ned og se, hvordan de så ud, og om de kunne betale sig for den lange transports skyld. Vi tog derned sammen med nogle Godthåb- og Sukkertopspejdere, en sejltur på 16 timer. — En forrygende snestorm jog hen over Marraq, da vi kom dertil. Barakkerne var gode nok, på nær vinduer og døre, der manglede. Vi blev hurtigt enige om, hvilke barakker vi skulle have. Vi lagde hånd på en kantine, der var 16 × 7 m stor, og et bilværksted, der var 12 × 14 m og 8 m højt. Vi skrev op, hvad vi skulle bruge af værker

og maledede med store bogstave, at intet måtte fjernes, da det tilhørte Holsteinsborgspejderne.

Nu var vi nået så langt. — Men der var et stort men — den lange og dyre rejse for spejderne, der skulle med til Marraq for at rive barakkerne ned.

Men også det blev klaret. Det lykkedes os at få frirejse for et hold spejdere fra Holsteinsborg til Marraq og retur.

5 søde tropshunde.

SOMMERLEJREN BEGYNDER

Tirsdag den 26. juli startede vi så alle tiders sommer- og arbejdslejr, som efter det planlagte program skulle vare 12 dage, men som på grund af mange uforudsete hændelser kom til at vare 21 dage. Vi sejlede sydpå med kystskibet »Tikerak«. Med samme skib var indenrigsminister Kjærboel og frue, som var meget begejstret og imponeret over, at vi kunne sætte et sådant arrangement på benene og rejse så langt med så mange drenge og piger.

I Godthåb strandede vi, da politibåden »Eli Knudsen«, vi skulle

sejle videre med til Marraq, havde fået en alvorlig maskinskade, og da der var konstateret et mæslingetilfælde i Holsteinsborg, efter at vi var afsejlet, og man nu var bange for, at vi var blevet smittet, blev vi »interneret« i et af elevhusene på seminariet. Der var vi i 8 dage, til der viste sig et skib, landshøvdingens rejsebåd »H. J. Rink«, som skulle sydpå.

Flyvebasen ligger på en halvø — et stykke ejendommeligt grønlandsk natur — en kæmpe-sandørken. Mod vest og øst er der høje fjelde, og nord og syd er der hav. Allerede samme aften vi ankom, gik vi over på flyvebasen for at gå i lag med barakkerne med det samme. Fra lejren til basen er der en march på en halv time, over en fjeldknold.

Vore dygtige tropsskytter sørgede for, at vi havde rigelig proviant, og vore uundværlige køkkenpiger var klar til at tilberede vildtet, enten det nu var Tateraq, edderfugl eller hare. Vi skulle have en kraftig kost, da vores arbejdsdag var lang, fra 7 morgen til 22 aften. Det var småt med vand, men hvis det ellers havde regnet hele dagen, havde der samlet sig så meget, at en meget sparsom gang vask blev tildelt hver mand.

BLINDTARMSBETÆNDELSE

— 100 KM TIL LÆGEN

Midt under lejrperioden fik en af drengene akut blindtarmsbetændelse. Vi havde kun en robåd, og der var over 100 km til nærmeste sygehus. Vi tændte bål på fjeldene og lavede røgsignaler, men der kom ingen skibe. Så tog vi chancen og roede ud på det åbne hav, men der kom tåge, og medens det så aller-sortest ud, dukkede et skib frem. De havde hørt vores signalhorns-

Her har vi et glimt ud over lejrladsen.

morsen. Vi sprang højt af glæde, så båden var ved at kæntrue, »Klap-mydsen« sejlede ind til »vores havn«, Simon kom ombord, og skipperen gav ham en indsprøjtning. »Klapmydsen« sejlede for fuld kraft til Færingehavnen, hvor drengen kom på operationsbordet med det samme.

Nedrivningen af disse to barakker er et stykke imponerende pionerarbejde og med det helt rigtige »gå på mod«, der her er blevet udført af drenge i alderen 12—17 år. Hver dag har drengene arbejdet 16 timer i regn og stormvejr, og på deres skuldre båret alt træet ned til strandbredden, hvor det så senere vil blive afhentet og sejlet til Holsteinsborg.

Sejlturen var en oplevelse.

Vi blev afhentet af motorskibet »Leif«, som sejlede os til Godthåb, hvor vi gik i Den Kongelige Grønlandske Handels flagskib, M/S »Umanak«, som vi skulle med til Holsteinsborg via Søndre Strømfjordsbasen. De to drenge, der fik mæslinger sidst vi var i Godthåb, var ikke blevet raske, så dem måtte vi efterlade.

Vi nød rigtig de 3 dage, vi var med »Umanak«, særlig den pragtfulde sejltur i den 170 km lange Strømfjord, som er omgivet af høje fjelde, isbræer og rensdyrlandet, ligesom det var en stor oplevelse at se den kæmpe-flyvebase, der her er bygget op mellem fjelde og is, midt i dette store land.

MÆSLINGERNE SPØGER

Da vi sejlede ud af Strømfjorden, blev der konstateret endnu 3 tilfælde af mæslinger blandt spejderne, vi var meget spændte på, om vi måtte gå i land i Holsteinsborg eller vi skulle »interneres« en gang til. Hvor mærkeligt det end lyder, blev vi modtaget med åbne arme, befolkningen tog det yderst fornuf-

tigt og var faktisk glade for, at vi kom med mæslinger nu — da de mange gener, som påføres befolkningen ved den stadige afspærring fra andre dele af Grønland og det ønskelige i at få en epidemi igang nu, der jo i det lange løb vil være uundgåelig, overstået på denne årstid, hvor der hurtigt kan udsendes effektiv hjælp i form af læger, sygeplejersker, klæder og medikamenter.

Allerede dagen efter vor hjemkomst lå hele sommerlejrhølet med mæslinger. Der har ligefrem været valfart til spejdernes hjem af folk, der er mere end villige efter at blive smittet frivilligt — særlig rensdyrjægerne vil gerne have mæslingerne overstået, så de kan komme på jagt.

Ja, det har været en sommerlejr tur fuld af genvordigheder, trods alt har humøret altid været højt, og vi har haft mange dejlige oplevelser i de 3 uger, vi har været ude. Vi har ialt sejlet ca. 1600 km med 4 forskellige skibe.

Her vil jeg slutte beretningen om, hvad man kan komme ud for, når en spejdertrup sætter sig det mål at skaffe troppe et hus. Hvis alt går vel, og mæslingeepidemien ikke bliver for slem, regner vi med at have huset under tag, inden vinteren sætter ind.

Løftet, spejderne gav hinanden »Sct. Georgsdag«, er således fuldt ud blevet indfriet, og det med et altid »Vær beredt« på læben — på grønlandsk »Piarérsimagit«.

Poul Madsen.

SEND EN STEN TIL GRØNLAND!

Som det fremgår af beretningen fra Grønland, så er vore spejderbrødre i Holsteinsborg i færd med at bygge deres eget tropshus. I dette skal der også bygges en pejs, og den vil de gerne opføre af sten fra Danmark. Troppen beder derfor om, at troppe hernede i Danmark sendte en natursten på en 15—25 cm i omkreds med troppens navn indhugget.

De håber naturligvis at modtage sten fra mange troppe, og navnlig vil de være glade for på den måde at høre fra de troppe, som de var i forbindelse med sidste år, da de i forbindelse med deltagelsen i Nørrejydske divisions jamborette cyklede Danmark rundt.

Red.

Kravet til færdselsmærkets punkt 5 lyder:

Kunne undersøge, om cyk'en er i forsvarlig stand, og kunne afhjælpe de fejl, der er af betydning for færdselssikkerheden, således kunne fastspænde styr og stramme kæde, kontrollere om hjulophængning, griber og bremse er i orden, efterse klokke og lygte, skifte pære samt foretage en lapping.

For spejdere er en cykel almindeligvis uundværlig — sådan da; men har du nogensinde tænkt på, hvor lidt der skal være i uorden ved den, før den kan forårsage ulykker enten på dig eller for dig. Cykelspecialisten — blandt spejdere kaldet »junglekatten« — får ordet.

Cyklen kender du jo i store træk, men der er enkelte, meget vigtige punkter, som vi særlig skal være opmærksomme på, og vi gennemgår disse punkter:

ALLE MØTRIKKER SKAL SPÆNDES

Først og fremmest skal du forvisse dig om, at alle bolte og aksler har godt gevind, og at alle møtrikker er i orden med hensyn til gevindet, og hvis de ikke er »hele«, skal de defekte dele kasseres. Det sker ofte, at en slidt skrue eller møtrik er årsag til ulykker, og hvorfor sætte dig i forlegenhed på grund af en dårlig skrue, der kun koster 20 eller 35 øre.

Normalt spændes en møtrik eller bolt ved drejning **med** uret og løsnes ved drejning **mod** uret. Ved cyklen er der ganske enkelte dele, der behandles modsat; men det finder du nemt ud af.

Forgaflens ene ende går op i forreste del af stellet, hvor så styrstammen passer ned i forgaffelrøret. Styrstammen er splittet i nederste ende, og en kegleformet metalklods med en styrefinne kan så ved hjælp af expanderbolten (hvis ende er den duppedit, der rager op midt på styret) trækkes op i styr-

FÆRDSEL

Lonely Bull fortæller denne

stammen, der udvides og spænder styret og forgaflen fast sammen.

Ved de steder, der skal bevæges i forhold til stellet, er der indbygget kugle- eller rullelejer, og disse lejer skal passes med renholdelse og passende smøring eller indfedtning, alt efter lejets art og placering i cyklen.

Når hjulene skal spændes fast, skal du først og fremmest sørge for, at de sidder rigtigt på akslerne og ikke »slører« eller spænder for hårdt. Ved forhjulet er det nem-

Husker du at smøre cyklen?

mest at ordne, idet der på begge ender af akslen er konusmøtrikker, der tillige er leje for kuglerne og sammen med disse danner kuglelejer. Konusmøtrikkerne kan nemt indstilles rigtigt, hvorefter hjulet spændes på plads i forgaflen med anbringelse af forskærmens stivere uden for gaffelgrenene. For en sikkerheds skyld sætter du en spændeskive på akselenderne, inden møtrikkerne spændes til. Hjulet skal sidde midt imellem gaffelgrenene og skærmstiverne.

BAGHJULET SPÆNDES

Ved baghjulet er det straks noget vanskeligere at forklare, hvordan hjulet skal tilspændes. Der er jo både **frihjul**, hvis bagnarvirker til **fremdrift** af cyklen i forbindelse med pedaler, krankaksel, kranktandhjul, kæde, navtandhjul og griber, der sidder inde i navet, kun virker ved fremdrift, men ikke ved

bremssning. Ved cykler med friløb bremser du med håndbremsen med kabel eller stang-træk.

I baggaflen er akslen fastspændt med en udvendig møtrik i hver side, og mellem gaflen og møtrikken anbringes som regel kædestrammerens flade del, bagagebærerens stiver og bagskærmens stiver. Med kædestrammerne (een i hver side) kan bagakslen tvinges bagud ved tilspænding af kædestrammerens møtrik, og samtidig strammes kæden, der dog aldrig må strammes mere, end at den har en bevægelsesfrihed midt mellem tandhjulene på ialt godt 1 cm op og ned.

På mange letvægtscykler er der ingen kædestrammere; men man strammer direkte ved træk bagud i akslen, hvorefter møtrikkerne tilspændes. Selvfølgelig skal du også passe på, at baghjulet sidder med lige stort spillerum til de forskellige dele af gaflen og stiverne; men

FÆRDSELSMÆRKET

Lonely Bull fortæller denne gang om cyklen og dens pasning

divides og spænder den fast sammen. Der skal bevæges let, er der indbyggrullelejer, og disse s med renholdelse strøring eller indfedt-ejets art og place-

skal spændes fast, fremmest sørge for, tigt på akslerne og eller spænder for hjulet er det nem-

smøre cyklen?

idet der på begge er konusmøtrikker, je for kuglerne og disse danner kuglemøtrikkerne kan nemt, hvorefter hjulet ds i forgaflen med forskaermens stivere renene. For en sik- etter du en spænde- nderne, inden mø- les til. Hjulet skal llem gaffelgrenene ne.

SPÆNDES

er det straks no- at forklare, hvor- tilspændes. Der er hvis bagnarvirker cyklen i forbindelse krankaksel, krank- navtandhjul og gri- inde i navet, kun drift, men ikke ved

bremssning. Ved cykler med friløb bremses du med håndbremses med kabel eller stang-træk.

I baggaflen er akslen fastspændt med en udvendig møtrik i hver side, og mellem gaflen og møtrikken anbringes som regel kædestrammerens flade del, bagagebærerens stiver og bagskaermens stiver. Med kædestrammerne (een i hver side) kan bagakslen tvinges bagud ved tilspænding af kædestrammerens møtrik, og samtidig strammes kæden, der dog aldrig må strammes mere, end at den har en bevægelsesfrihed midt mellem tandhjulene på ialt godt 1 cm op og ned.

På mange letvægtscykler er der ingen kædestrammere; men man strammer direkte ved træk bagud i akslen, hvorefter møtrikkerne tilspændes. Selvfølgelig skal du også passe på, at baghjulet sidder med lige stort spillerum til de forskellige dele af gaflen og stiverne; men

sørg for, at begge hjul sporer rigtigt, d. v. s. at baghjulet ved kørsel lige ud følger i forhjulets spor. Dette kan du undersøge ved at lægge et langt brædt langs begge hjul.

Justering af baghjulets tilspænding foretager du ved løsning af en spændeskive med gevind ved den side, hvor navtandhjulet og bremsearmen er anbragt. Du drejer simpelthen ved hjælp af bremsearmen hele tandhjulsstykket samtidig med at akslen fastholdes i den modsatte ende, der er firkantet. Når der er den rigtige tilspænding, strammes spændeskiven igen, og baghjulet sættes på plads. Det er absolut nødvendigt, at bremsearmen spændes rigtigt fast, inden akselmøtrikkerne tilspændes.

DÆK OG SLANGER:

Sørg altid for at have knaldhårde »hjul«, da du ellers nemt ødelægger dæk, slanger og fælge. Er

hjulet ikke hårdt mer slangen nemt. dækkets kanter, og sket med slangen.

Du ved, at slangen gennem ventilen, de med gevind og det tilgummiet skulle være under tryk, og bliver det derved med alderen, så sørg sig fornyelse.

SADAN SKAL DU CYKEL!

Hvis slangen ta- ventilgummiet og sp- lers er i orden (det- gelig efter først), andet at gøre end a- og få den undersøgt- dersøg først dækket- et søm, der viser d- let, og så er det jo- Kan du ikke finde r- skal slangen altså måske indvendig f- unormalt ved dæk- sten). Hjælper det på vej, pumper du prøver, om du kan hvor luften siver ud må du »drukne» sl- fad, og så skal hull- det er sikkert; men slangen, der er mu- eet hul. Selve lappin- volde dig vanskeligh- husker på, at sted- skal anbringes, skal- ligt renses, og solu- næsten tør, inden la- og husk at det er u- lappen, efter at d- Tryk lappen godt har lidt talkum, str- lappen og slangen, ikke klæber til d- tørrer du godt af — med den igen. Det passer på, at slange- i klemme, og at dæk- helt ned bag ved f- kan lette arbejdet v- af dæk og slange v- smule luft ind i s-

SMÆRKET =

ang om cyklen og dens pasning

sørg for, at begge hjul sporer rigtigt, d. v. s. at baghjulet ved kørsel lige ud følger i forhjulets spor. Dette kan du undersøge ved at lægge et langt brædt langs begge hjul.

Justering af baghjulets tilspænding foretager du ved løsning af en spændeskive med gevind ved den side, hvor navtandhjulet og bremsearmen er anbragt. Du drejer simpelthen ved hjælp af bremsearmen hele tandhjulsstykket samtidig med at akslen fastholdes i den modsatte ende, der er firkantet. Når der er den rigtige tilspænding, strammes spændeskiven igen, og baghjulet sættes på plads. Det er absolut nødvendigt, at bremsearmen spændes rigtigt fast, inden akselmøtrikkerne tilspændes.

DÆK OG SLANGER:

Sørg altid for at have knaldhårde »hjul«, da du ellers nemt ødelægger dæk, slanger og fælge. Er

hjulet ikke hårdt oppumpet, kommer slangen nemt i klemme ved dækkets kanter, og så er det snart sket med slangen.

Du ved, at slangen pumpes op gennem ventilen, det lille metalrør med gevind og ventilgummi. Ventilgummiet skulle jo helst altid være under tryk, og som alt gummi bliver det derved hårdt og stift med alderen, så sørg for regelmæssig fornyelse.

SÅDAN SKAL DU LAPPE CYKEL!

Hvis slangen taber vejret, og ventilgummiet og spændeskruen ellers er i orden (det ser du selvfølgelig efter først), så er der ikke andet at gøre end at få slangen ud og få den undersøgt for huller. Undersøg først dækket: der kan sidde et søm, der viser dig vejen til hullet, og så er det jo hurtigt klaret. Kan du ikke finde noget udvendigt, skal slangen altså ud, og du kan måske indvendig fra finde noget unormalt ved dækket (torn eller sten). Hjælper det dig heller ikke på vej, pumper du slangen op og prøver, om du kan høre eller føle, hvor luften siver ud. I nødstilfælde må du »drukne« slangen i et vandfad, og så skal hullet nok røbe sig, det er sikkert; men undersøg hele slangen, der er muligvis mere end eet hul. Selve lappingen skulle ikke volde dig vanskelighed, når blot du husker på, at stedet, hvor lappen skal anbringes, skal være omhyggeligt rensed, og solutionen skal være næsten tør, inden lappen anbringes; og husk at det er umuligt at flytte lappen, efter at den er anbragt. Tryk lappen godt på, og hvis du har lidt talkum, strør du det over lappen og slangen, for at slangen ikke klæber til dækket. Slangen tørrer du godt af — og ind på plads med den igen. Det er klart, at du passer på, at slangen ikke kommer i klemme, og at dækkets kanter går helt ned bag ved fælgkanterne. Du kan lette arbejdet ved pålægningen af dæk og slange ved at pumpe en smule luft ind i slangen i første

omgang, og så fylde helt op, når dæk og slange ligger rigtigt.

Det var selve cyklen, og så må du kigge på tilbehøret:

CYKLENS TILBEHØR

Klokken kan selvfølgelig ringe, ellers kan du måske klare den med lidt olie, og sidder den ordentligt, d. v. s. kan du nå den uden at slippe styret, og sidder den fast?

Lygten: Der findes små batterilygter, der har den væsentlige ulempe, at man intet kan se ved hjælp af dem; man kan kun se — og det sker endda kun, når batteriet er ret nyt. Så er der større batterilygter: De er dyre i drift; men med de »rigtige« pærer, lygter og batterier er de nu ikke værst.

Billigst i driften er dynamo-lygterne, som du vel helst skal have foræret, da er ret dyre. Men det er jo et helt lille elværk, som du så kører rundt med. Og som alle andre elværker skal de passes godt med smøring med den rigtige olie og med rengøring. At skifte pære er en smal sag for en spejder, — altså forudsat bemeldte spejder har en reserve-pære til at skifte med. Se snarest at få fat i den rigtige type og helst et par stykker af dem, og anbring dem i en lille æske eller lille stofpose inde i lygtehuset, så at du altid kan klare dig, når pæren brænder igennem. For, som allerede nævnt før, hvorfor spare et lille beløb, og så risikere livet. Det er nemlig livsfarligt at køre uden lys, når det er mørkt.

Din ledning mellem dynamo og lygte er da i orden, ikke? Rens af og til kontaktskruer og -flader, og brug så dynamoen!!!

Alt for mange »gider« ikke slå den »til«, »da den er så tung at trække«; men tænk på den fare, som du udsætter dig og andre for ved at køre som »dødens skygge«.

»Der Bergkonge og hans lygmænd

PÅ SPÆNDENDE FÆRD med Dick i årets Buffalo-Løb

Slægten Starnberg-Hohenstaufen's overhovede, fyrst Siegfred Starnberg-Hohenstaufen, havde indkaldt forskellige ekspeditionshold til at deltage i opklaringen af den gådefulde forsvinden af 12 pragtfulde, røde karfunkler, der befandt sig forsvarligt gemt bag lås og slå i tårnkammeret i »Carols Turm«.

Disse kostbare ædelstene, der var Hohenstaufernes familieklenodie, var i 1746 blevet fundet i en drypstenshule. Men i 1835 forsvandt de på en mystisk måde, og trods energisk efterforskning lykkedes det ikke at bringe dem tilveje igen.

Den nuværende ejer af den gamle, højtliggende borg Hohenstaufen, fyrst Siegfred Starnberg-Hohentstaufen, havde længe syslet med tanken om at få eftersøgningen genoptaget, og besluttede, at den skulle tage sin begyndelse på hans oldefaders (under hvem karfunklerne forsvandt) fødselsdag d. 10. september, og han havde, som ovenfor nævnt, indkaldt 12 ekspeditionshold til hjælp i mysteriet.

Man var samlet i Donzdorff, en lille bjergby, og efter nogle indledende undersøgelser drog holdene enkeltvis mod fyrstendømmets grænse, hvor man ved paskontrolten hurtigt fik sit pas stemplet og blev toldundersøgt.

Ude ved floden Fils ligger på hver side af floden og lige overfor hinanden de to tårne, »Carols Turm« og »Rolands Turm«. Herude ved »Rolands Turm« stod hin aften den 10. september fyrsten selv og ventede på sine hjælpekspedi-

tioner. Mørket lå tykt og tæt over den romantiske egn, hvor udstrakte skove fylker sig på bjerg og i dal.

Alt som holdenes mandskab indfandt sig, fik de af fyrsten forklaring om de stedlige forhold samt besked på at begynde undersøgelsen i tårnkammeret i »Carols Turm«. Endvidere udleveredes der fakler til brug under vandringen gennem de store, mørke skove. Dette var gjort af forsigtighedshensyn, da vildttypene gerne bruger lygter, som der bliver skudt efter af skovbetjentene.

På vejen frem kom man så til den lille by, Waldmünchen, hvor en skovbetjent netop var blevet såret af nogle krybskytter, han havde forfulgt. Den tilskadekomne blev forbundet, men trængte dog til mere hjælp end den, man kunne yde ham. Telefon, endsige fjernskriver, fandtes ikke her på dette ensomt beliggende sted midt i de store skove, hvorfor det var nødvendigt straks at søge til den nærmest beliggende, noget større by, Rötz, hvor der fandtes en radiostation.

Ved ankomsten hertil viste det sig, at stationens radiomast havde været ude for et meget alvorligt uheld, idet en bardun var sprængt, og i den kraftige blæst havde de andre barduner ikke kunnet holde, hvad der havde til følge, at masten væltede. Ekspeditionernes ankomst vakte derfor glæde hos radiostationens personale, idet man så en mulighed for ved deres hjælp atter at få radiomasten rejst. Selv om det

sinkede holdene i deres videre fart, ydede man dog gerne den ønskede assistance, ikke mindst fordi man derved kunne få tilkaldt hjælp til den sårede skovbetjent.

I forbindelse med karfunklernes forsvinden var der igennem tiderne opstået den myte, at det var »der Berg König« (en sagnfigur som vor Elverkonge), der havde ranet de strålende rubiner som sin retmæssige ejendom, da de jo var fundne i en drypstenshule, der ifølge folkeovertroen tilhører bjergkongen. Her i Rötz fortalte man nu holdene, at sagnet gik, at bjergkongen viste sig hver nat ved Königsruhe. Selv om ekspeditionernes mandskab ikke var overtroiske, besluttede man dog at lægge vejen didover.

BJERGGONGEN TALER I GADER

Ankommen til Königsruhe, et øde og skummelt sted, råbte man, som det var forklaret, det skulle gøres, tre gange på stedets hersker. Til stor forbavselse for de råbende, viste Hs. Majestæt sig virkelig. En imponerende skikkelse klædt i skind og sækkelærred, dertil en bølgende fylde af hår og skæg. Alt i en rød bengalsk belysning.

Med en røst så hul som en ormædt valnød spurgte han, hvad man ønskede. Benovet over det uventede sceneri, frembar man ønsket om oplysning i karfunkelmysteriet. Bjergkongen kunne dog ikke give noget direkte svar på anmodningen, men anbefalede at søge der, hvor man så jorden brænde. Han tilkaldte nogle lygmænd med

blafrende lys. De vimsede rundt, og noget efter stod høje luer tilvejs. På dette sted gravede man så og fandt virkelig dybt nede en gulnet papir, der indeholdt den oplysning, at den kloge kone i Eybach, Mutter Barbara, måske vidste mere om karfunklerne, end man havde turdet håbe på.

Eybach nåedes, og man nærmede sig i stilhed heksens bolig, der lå i udkanten af byen. Tavshed var absolut påkrævet, og af hensyn til eventuelle hekseskud måtte skydevåben ikke medføres. Da man dog ikke havde sådanne, kunne der gæses trørstigt frem.

Mutter Barbara, med det gule hørhår hængende i tjavser nedover det indfaldne og gustne ansigt, sad i sin tarvelige bolig og stirrede ind i krystalkuglen, der stod på bordet foran hende. En sort kat lå ved siden af glaskuglen, den gnistrede og spandt, og dette i forening med det matte lys af en tællepræs samt heksens besværgelser dannede sære figurer i kuglens glar. Nu fremtrådte omridset af en kælderhvælvning, hvor mange kister stod i række. Det fremgik efterhånden, at det sikkert var krypten under Dominikanerkirken i Grönau, der havde vist sig.

Holdene hastede did. I nattens stilhed gik man op gennem det store kirkerum til koret, foran hvilket en lem i gulvet stod åben, så at et lysskær trængte og nede fra krypten. I stor tavshed foretoges nedstigningen ad trappen til det sidste hvilested for slægten Starnberg-Hohenstaufen. De mange kister stod i række og geled. På en af kisterne, der var dækket med et stort fløjelstæppe, stod et lys og brændte, og foran dette lå en bibel.

Inde i denne bibel fandt man opklaringen på karfunklernes forsvinden. I et brev gjorde tyven, en forhen hushovmester på Hohenstaufen ved navn Heinrich Böbel, rede for sin færd. Han havde en mørk nat ved hjælp af en hemmelig gang og falske nøgler ranet ædelstenene. Men hans samvittighed lod ham ingen ro, hvorfor han besluttede at skrifte sin synd for prælaterne ved kirken i Grönau. I det afgørende øjeblik svigtede hans mod, og han nøjedes med den skriftlige meddelelse om, at han, foruden at kaste sig selv i Würm See, også i samme sø kastede en notits

om karfunklernes gemmested. Han gik ud fra den antagelse, at var det forsynets mening, at karfunklerne skulle komme tilbage til deres rette ejermand, så kom de det nok.

Nu var der for holdene noget konkret at gå efter, et spor, der mulig kunne føre til rubinernes tilvejebringelse. Men var det tænkeligt, så mange år efter at hushovmesteren havde kastet seddelen i søen, at den skulle være bevaret og tilmed være læselig?

EN BESVÆRLIG EFTERSØGNING

Hvor skulle der søges? I brevet stod, at det var i den nordøstre del af søen, at meddelelsen var kastet. Men prøves skulle der. Rebene kom frem og kastedes ud, og lidt efter fik de fat i noget, som forsigtigt haleledes ind. Det viste sig at være en liden æske, der virkelig indeholdt en seddel med en påskrift, og som, oh held, var samme skrift som brevet i krypten var skrevet med.

Der stod ganske vist kun eet ord på seddelen: Hohenschwangau. Men det var nok. Dertil måtte kursen sættes for videre efterforskning. Ankommen hertil indløb telegrafisk anmodning til holdene om snarest at begive sig til den historiske Wassermühle, hvor der var udbrudt brand. Ved en hurtig aktion lykkedes det at komme tidnok til at redde den gamle vandmølle fra at blive luernes rov, ligesom en røgforgiftet person blev bragt ud af et med røg fyldt værelse, hvor han var blevet overrasket af ilden.

Det var nu sent på natten, og ovenpå de mange oplevelser, ekspeditionsholdene havde haft, trængte deltagerne til en hjertestyrkning. Man tog ind på den kendte friluftskro: »Zur grünen Baum« ved Waldhof. Værten og hans husfolk sov på deres grønne øre og måtte først bankes op. Men holdenes mandskab tog selv affære og fik tændt ild under gryderne.

Den gode mad blev fortæret med appetit og gav ny energi til vandringer fremad. Man havde nu nemlig fine spor at gå efter. De førte over Urach — Göppingen — Plüdershausen, men var forbundet med store vanskeligheder og strabadser. Igennem snævre, vandfyldte hulegange, klatring op fra afgrunde, ind i skumle, slimede slusekamre, hvor flodvandet buldrende og sydende fossede ind. Og

Den kloge kone i Eybach.

ved den berømte Marquardtstein måtte man hjælpe med til at fire en værkbruden person ned ad dens stejle granitside til hulen under stenen. Thi det var Sct. Bertholds dag, og på den dag søger syge folk hertil for at blive karske.

Da den opgående sol kastede sine stråler over marker og skove, nåedes ud til Freihölz, som ligger malerisk omgivet af skove. Ifølge de notater, hushovmesteren havde efterladt de forskellige steder, var man nu inde på den rigtige kurs, og det var derfor med stor glæde, at man nord for Freihölz, og hjulpet af hvide fjer, fandt frem til stedet, hvor karfunklerne i sin tid var skjult af den tyvagtige hushovmester.

Stedet var valgt med omtanke. Det var på Hexentanzplatz, hvor folk af frygt for heksenes sorte kunster ikke gerne kommer. Her på denne høje bjergtop var altså de røde rubiner skjult. Holdene drog dem frem fra deres gem, og frydede sig over de røde lyn, de i morgensolens klare skin sendte ud i luften.

Der blev straks sendt telegrafisk meddelelse til fyrsten om den lykkelige udgang på eftersøgningen. Og derefter begav holdene sig til Donzdorf for at få en velfortjent hvile ovenpå de mange anstrengelser.

Nr. 1 blev 3. Odense trop, nr. 2: 7. Odense trop og nr. 3: 10. Odense trop. De to første troppe fik hver en sølvplade til tropstanderen, og nr. 1 tillige den nye vandrepræmie Buffalo standeren, samt en bælteplade til hver af deltagerne.

Dick.

Alle tolv

Bagheera, BF Svend Aage Nielsen,
Ivar Huitfeldts flok.

Muvin, BF Stig Frohn,
Fuglebakkens flok.

BF Arne Mørkeberg,
1. Bellahøj flok.

Ikki, BF Ole Christian Bryhl,
9. Aarhus flok.

Keegas, BA Flemming Jensen,
10. Odense flok.

Matwok, BA Ernst Olesen,
1. Vesterbro flok.

Løve, Alfred Christensen,
Emdrup flok.

Chil, BF Peter Vanborg,
Emdrup flok.

BF Mowgli,
Nybyggerne flok.

Mang, BA Poul Erik Mouritzen,
Herluf Trolles flok.

Chui, BF Birger Thillerup
Christoffersen,
2. Frederiksberg flok.

1. Charlottenlund flok
har været på 30 km vandring. 12
ulveunger deltog, og alle gennem-
førte turen.

**Vi besøger
1. Rønnes
dejlige
hytte**

Dejligt floklokale.

Disse billeder er taget i 1. Rønne trop og floks hytte, og du kan nok se, at det er en dejlig hytte. Det er nogle år siden, hytten blev købt. Da var det en gammel barak, men i år har man i tropen gjort en vir-

kelig indsats for at skabe en fin hytte, og den ligner nu virkelig en bjælkehytte.

Du vil se, at hver bande har fået sin egen bandeskærm med hver sit junglemotiv, så det må være spændende at være ulveunge her.

Da spejderhytten er beliggende i udkanten af Galløkken, hvor K.F.U.M.-spejderne i sommer havde en stor korpslejr, lånte de hytten til infirmeri, og mange førere udtalte sig rosende om spejderhytten.

Fortsat fortælling af PETER TINI. Tegninger: THORA LUND

Riddersind og mod

Gammelholmdrengene havde allerede været ulve i mere end 18 måneder. De nød livet i ulveflokkene, og da de var de ældste drenge i flokken, følte de sig hævet over de yngre ulveunger, særlig fordi flokføreren var tilbøjelig til at betro dem alle de vanskeligere opgaver, som ulvelivet bød på. Derfor frygtede vore venner også i deres inderste den kommende spejdertid, hvor de fra betroede gamle ulveunger ville blive forvandlet til små spejdere blandt troppens mange store drenge.

En dag i historietimen henne på skolen var Knold meget tankefuld. Læreren Clausen, der i drengenes øjne ikke var særlig rar, gennemgik lektien til næste gang, men Knold fulgte absolut ikke med. Han spekulerede på, hvordan han skulle hævde sig, når han i næste måned skulle være spejder. Han havde allerede anskaffet sig en spejderhåndbog, og han havde besluttet, at han ville lære en hel masse af spejdernes klasseprøver.

Han fik et stykke papir listet frem og begyndte at nedskrive spejderloven med morsetegn. Læreren tale lød for ham som en uvedkommende summen. Knold var helt borte i spejderlivets mysterier. Pludselig lyder det fra lærer Clausen: »Vil Knold så gentage det, jeg lige har fortalt?« Knold vendte tilbage til virkeligheden. Han rejste sig op, blussende rød og forvirret.

»Øh, møjh, bøjh,« stammede han, og anede ikke hvad han skulle sige.

Hans kammerater var i tvivl om, hvordan de skulle klare den, men de hviskede til ham, så det hvislede og hvædede i lærer Clausens øren, kun Knold opfattede ikke noget. Clausen blev rasende, han rejste sig op fra sit kateder og gik faretruende ned imod Knold, hvor han fik øje på spejderbogen og papiret med morsetegnene. Ude af sig selv af vrede tog Clausen de for historietimen overflødige genstande fra Knolds bord og gav ham ordre til at blive en hel time efter skoletid. —

Næste time havde lærer Clausen fritime, som han tilbragte på lærerværelset. Da han havde rettet nogle stile, kom han til at tænke på Knolds konfiskerede genstande. Han gad dog nok vide, hvad det var for mystiske breve, som Knold sad i hans timer og skrev med hemmelig skrift. Ved hjælp af morsealfabetet i spejderhåndbogen fik han udtydet det skrevne. Det gav gamle lærer Clausen noget at spekulere på. Hans vrede forsvandt, og han måtte tilstå, at spejderloven var jo egentlig hverken farlig eller forargelig.

Han blev interesseret og læste i spejderbogen med stormende iver. »Sådan noget gider drengene altså hellere læse end høre på min historieundervisning. Nå, det er jo også 87. gang, jeg gennemterper det stof med 5. underklasse. Ja, det bliver

vel gammel og kedelig, som tiden går. Det er nok mig, der er noget galt med.« Så fik han en idé til næste historietime og fortsatte fornøjet med at rette stile.

Knold måtte tage sin »svedetime« for uopmærksomhed, han var godt gal i hovedet, med rette mest på sig selv, og desuden savnede han sin spejderhåndbog. Det var heller ikke lutter lagkage, der ventede ham, da han kom hjem til sin mor en time senere ned sædvanligt.

Et par dage efter var det historietime igen. Knold var sur i begyndelsen af timen, men så begyndte lærer Clausen at fortælle om riddertiden. Han fortalte livfyldt og spændende om, hvad der på Valdemar Sejrs tid krævedes af en ung mand for at blive page, væbner eller for at modtage ridderlaget. Han kom også ind på, hvorledes spejderbevægelsen havde taget mange gamle ridderskikke op i sit arbejde.

Det kan nok være, Knold var vågen i dag og fulgte godt med. Så morsom havde historietimen aldrig været. Timen endte med, at lærer Clausen afleverede spejderbogen til Knold og ønskede ham held og lykke med hans kommende spejderliv. Dog anbefalede han med et smil Knold at holde den teoretiske del af spejderarbejdet uden for skolen. Derimod bemærkede han, at han gerne så, at hans elever medbragte på skolen lidt af det ægte ridder- og spejdersind.

Knold gik hjem fra skole. Han var klar over, at for en dygtig spejder gjaldt det om at vise mod og ædelt sind, dersom han ville hævde sig, og det lovede han ved første lejlighed at vise. Som han gik i Christiansgade, så han et par fattige og lasede drenge gå og samle koks op, der var faldet fra godstogene på omladningspladsen der i gaden.

(Fortsættes i næste nr.)

FORSIDEBILLEDET,

der fik 1. præmie blandt situationsbilleder i Magasinets fotokonkurrence, er taget af Mogens Bonfils, Asser Riigs trop.

JULEGAVEIDEER

FRA ALTMULIGMANDEN

ET BOGMÆRKE AF TYNDT SKRIVEPAPIR:
DET BOGMÆRKE, DER SKÅNER EN BOG MEST, UDKLIPPES SOM VIST, DEKORERES

OG SAMLES TILSIDST MED EN GOD LIM.

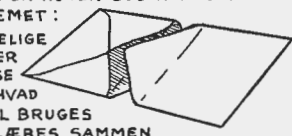
DIT EGET INDPAKNINGSPAPIR
FREMSTILLER DU I KARTOFFELTRYK: SKÆR EN KARTOFFEL OVER PÅ TVÆRS, TEGN MED BLÆK OMRIDSET AF DEN ØNSKEDE FIGUR PÅ OVERFLADEN OG SKÆR STEMPELET UD MED EN SKARP KNIV,

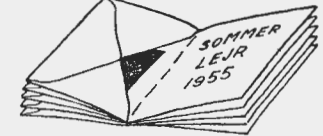
TIL TRYKSVÆRTE KAN DU BRUGE ALMINDELIG VANDFARVE, PLAKATFARVE ELLER LIGN. VANDOPLØSELIG FARVE. UNDGÅ STEMPELSVÆRTE OG HUSK AT OLIEFARVE ER UANVENDELIG

EN KUVERTBOG:
FOTONEGATIVER, SMÅSKITSER, UDKLIP M.M. ER DET SVÆRT AT HOLDE SAMMEN PÅ, MEN EN KUVERTBOG KLARER PROBLEMET:

ALMINDELIGE KUVERTER (STØRRELSE EFTER HVAD DE SKAL BRUGES TIL) KLÆBES SAMMEN TO OG TO SOM VIST, OG SAMLES TILSIDST MED STIFTER ELLER SYNING.

JULEKORTET MED DET PERSONLIGE PRÆG VIRKER SOM REGEL MERE OVERBEVISENDE.
SKÆR ET JULEMOTIV UD I EN STUMP LINOLEUM. FORDEL LIDT TRYKSVÆRTE ELLER ALMINDELIG OLIEFARVE OVER FLADEN

OG TRYK DEN AF PÅ ET STYKKE GODT SUGENDE KARTON.

EN BREVMAPPE AF "PERGAMENT":
AF IMITERET LAMPESKÆRMSPERGAMENT KAN DU FREMSTILLE EN NYDELIG BREVMAPPE. SKÆR PERGAMENTET TIL I ET PASSENDE FORMAT, FALS DET, KLIP LANGS KANTEN

EN RÆKKE HULLER MED EN HULTANG OG SAML SÅ MAPPEN MED BAST ELLER PLASTIKSTRIMLER

MEN PRIKKEN OVER I'ET ER ALLIGEVEL EN FLOT DEKORATION MED VANDFARVE

ET SMØREBRÆDT AF KRYDSFINER ER JO LET AT SAVE UD, MEN RIGTIGT MØRSOMT ER DET FØRST, NÅR HELE FAMILIEN HAR HVER SIT

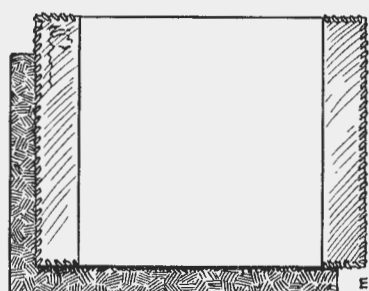

ET PUSLESPIL VÆKKER ALTID JUBEL HOS LILLEBROR!
KLÆB ET BILLEDE OP PÅ KRYDSFINER MED LIM ELLER MEGET BEDRE MAL DET SELV MED OLIEFARVE OG SAV DET SÅ UD!

UREGELMÆSSIGE STYKKE, NÅR DET ER BLEVET TØRT

HAR DU NOGENSINDE LAVET ET RIGTIGT SKRIVEUNDERLAG I SKIND?
DU SKAL BRUGE ET STYKKE KRAFTIGT PAP, ET STYKKE FILT ELLER FILTPAPIR SAMT ET STYKKE BLOTTING ALT I SAMME STØRRELSE; DERTIL SKAL BRUGES TO BREDE STRIMLER SKIND SAMT NOGET SKIND- ELLER PLASTIKBÅND

SKINDSTRIMLERNE TILPASSES PÅSTYKKE, OG DE SAMLES MED LÆDERBÅNDET; DERPÅ KLÆBES FILT PÅ BAGSIDEN OG BLOTINGET SÆTTES IND -

NU KAN MAN GIVE SKINDET EN GANSKE ENKEL DEKORATION, MEN ER DU IKKE SIKKER PÅ DIN SMAG, LAD SÅ HELLERE VÆRE; DEKORATIONEN ER IKKE NØDVENDIG.

AF TOVVÆRK OG ET PAR STUMPER BLOMSTERPINDE KAN DU LAVE ET SÆT TREVLT ET STYKKE TOVVÆRK OP GODT 3 GANGE OMKREDSEN

AF TOVVÆRK OG ET PAR STUMPER TENNISCOIT - RINGSPIL

LÆG EN KORDEL SOM VIST PÅ TEGNINGEN OG SLUT AF SOM VED LANGSPLEJSNING

OG LÆG DERPÅ EN TAKLING PÅ HÅNDGREBET

SKÆR BLOMSTERPINDENE I PASSENDE STØRRELSE OG SAML STYKKE MED KRYDSBESHØRING

TOVVÆRKET SANSER SIG FINT VED CELLULOSELAKERING.

SPEJDER TIDENDE

SPEJDERNYT FRA NÆR OG FJERN

Sølvkors for livredning.

Rover Niels Winther-Jensen, 3. Vesterbro, har fået tildelt sølvkoret for livredning.

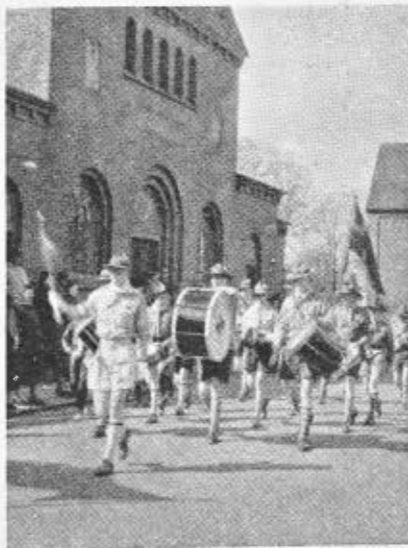
Under troppens sommerlejr i Skotland skete der et uheld, der nær kunne have kostet en spejder livet. Under en fjeldvandring var patruljerne kommet til en flod, der løb nede i en slugt. Stien, de fulgte, gav kun plads til enkeltmandsgang. Medens man således gik langs med floden, skred en af spejderne på en sten og styrtede 2—3 meter ned af skrænten og ned i floden. På dette sted dannede floden en malstrøm, hvorfra vandet ved voldsom kraft fortsatte mod et vandfald fem meter længere henne.

I samme øjeblik spejderen styrtede i floden, sprang den 18-årige rover Niels Winther-Jensen, der gik lige bag spejderen, ud efter ham, samtidig med at de nærmeste spejdere kravlede ned til flodbredden. Det lykkedes hurtigt for Niels at finde spejderen, og ved hjælp af spejderne i land blev de begge bjærget i land.

På grund af sin resolute optræden fortjener Niels sin udmærkelse.

Kongsvang trop og flok

har fejret deres 10-årige beståen med en stor spejderfest.

1. Hede trop

har fået sit eget orkester, som du ser over disse linier. Det medvirkede ved denne lejlighed ved børnehjælpsdagen i Herning, hvor det gjorde stor lykke.

Sådan så vejene ud i Jotunheimen. Fra Svendborg tropene og Skaarup trops Norgestur.

KORPSKONTORET meddeler

at deltagelse i kuponplanen regnes for opfyldelse af kravene i F.N.-mærkets punkt 7 A, der omfatter praktisk hjælpearbejde af international karakter.

DRAGEKONKURRENCEN

der blev udskrevet i septembernummeret af Spejdernes Magasin, er af sluttet, og følgende tre patruljer kan glæde sig over et gavekort på 15 kr. til Depotet:

Mågerne, 1. Husum trop,
Spætterne, Fuglebakken,
Uglen, 2. Tønder trop.

3. Godthaab trops sommerlejr

blev i år en strålende tur. Efter indbydelse fra Sct. Willibrordus Scoutsgroep i Belgien deltog vi med 34 mand i EUROPA SCOUTSRALLYE i NEERPELT i det nordøstlige hjørne af Belgien.

Efter en 36 timer lang togrejse, hvor vi gjorde ophold i Hamburg, i Köln og i Lüttick (Liege), ankom vi med alle tiders tog til Hasselt station. Det tog, vi kørte med, var

en tro kopi af de prærietog, der for »flere århundreder« siden kørte på strækningen København-Klampenborg. Uden på toget fandtes et gangbrædt, hvor togkontrolløren kunne gå og billettere ligesom hver kupé havde egen indgang, og dørene kunne åbnes udefra. At vognene så tilmed var så snavsede som kreaturvogne nævnes kun for en ordens skyld.

Fra Hasselt kørte vi sammen med 30 østrigske spejdere i bus til lejren i Neerpelt. Angående de østrigske spejdere kan jeg fortælle jer en lille morsom historie. På sædet ved siden af mig sad en østriger på ca. 14 år. Når jeg fortalte noget til de danske spejdere, kunne jeg se på ham, at han forstod noget af det. Jeg tiltalte ham derfor på tysk, idet jeg spurgte ham, om han kunne forstå noget af det, jeg sagde på dansk. Hertil svarede han: »Ja, mon ikke, jeg er dansker.« Han havde boet i Wien i 3 år, men var danskfødt.

I lejren deltog spejdere fra følgende lande: Belgien, Tyskland (2 troppe), Østrig, Holland, Frankrig, Italien, Polen og Danmark. Vi var med vore 34 mand den største trop i lejren, men havde til gengæld de mindste spejdere, idet næsten alle kun havde taget de lidt ældre spejdere med.

Dagene i lejren gik med vennskabsbesøg i andre lejre, sportskonkurrencer og m. a. På Belgiens nationaldag marcherede samtlige 2500 spejdere gennem byen. Førerne fra de udenlandske lande blev af borgmesteren modtaget på byens rådhus. Om aftenen var der stor fest med koncert af PHILLIPS fabrikkernes store orkester.

Der blev, foruden de talrige vennskabslejrball, som de enkelte lande arrangerede for hinanden, afholdt 2 store lejrball. Det første blev arrangeret af de belgiske spejdere, og programmet, der blev vist, var ikke hvad vi var vant til. Den næstsidste aften arrangerede de udenlandske troppe et stort lejrball, der blandt de flere tusinde tilskuere vakte vild jubel. Især var de tyske spejdere med deres sang og guitarmusik meget populære. Vi var første land på scenen og havde som følge heraf vore danske faner med ind, hvilket vakte stort bifald. Ved afslutningen af ballen kom den belgiske skole- og ungdomsminister og talte til alle

drengene. Til slut fik førerne overrakt et meget flot atlas og billedleksikon over Belgien.

Og hvad fik vi så ud af det, vil du måske spørge. Ja, foruden selve den store oplevelse, det var at være med i lejren, vil det jo i tiden fremover vise sig, hvorlænge de venskaber, der blev stiftet blandt vore spejdervenner i fremmede lande, vil vare. For der blev stiftet venskaber, skal jeg lige love for. En stor del af drengenes lomme-penge vil i den kommende tid blive brugt til frimærker til breve til udenlandske kammerater, men jeg er sikker på, at alle deltagerne i denne lejr er enig med mig i, at de penge er godt givet ud. Blandt deltagerne i denne lejr blev der stiftet ubrydelige venskaber, som senere vil komme til at gavne og glæde alle.

Ib.

HEITNAKROK havde bl. a. besøg af Peter Baden-Powell og oberst Wilson.

Præriens Sønners

sommerlejr gik i år til Norge. Vi havde en mægtig god tur, hvor vi fik tid til andet end blot at styrte fra sted til sted. Blandt andet besteg hele troppen Gaustatoppen — ikke ad turiststien; men vi gik lige på, for at få et lille indtryk af en bjergbestigers liv.

Vi havde alle i førerpatruljen hørt om Kon-Tiki, og det blev derfor besluttet på en rådsild, at næste patruljeførermøde skulle holdes

på en tømmerflåde. I elvene fandt vi tømmerstokke, som blev snøret sammen med redningsreb. Da flåden var færdig, tog patruljens 9 medlemmer plads, og vi krydsede under mødet den fra »Kampen om det tunge vand« så berømte Tinn-sjø.

K. H.

2. Absalon trop, H.K.D.,

har været på en tre ugers vandretur i egnen mellem Rhinen og Mosel. I den anledning var der fremstillet 5 kærre, som gjorde god gavn.

AARHUS DIVISIONEN

har gjort et fremstød for kuponplanen, som for et års tid siden var udførligt omtalt her i Spejdernes Magasin.

Vi kan således nævne, at 17. Aarhus trop allerede i løbet af en uge kunne sende penge ind for tre gavekuponer à 35 kr. på undervisningsmateriale til Guldkysten, Haiti og Mysore. Mærkerne var solgt dels til drengenes lærere på skolerne, dels til familie og venner, dels købt af drengene selv, der brugte lommepengene hertil. Også førerne i troppen slog sig sammen, og de har hermed givet en idé til efterfølgelse for trops-, kolonne- og divisionsledelser samt forældreråd.

Flere andre troppe er med, og vi kan bl. a. nævne, at Aaby-Hasle trop har tegnet sig for en opgave til 140 kr. og tre à 35 kr. Falkene i 4. Aarhus trop har valgt en opgave til 35 kr. og en til 70 kr.

7. Aarhus trop var med i planen for et års tid siden, og 2 patruljer herfra er i gang igen.

Stands alle motorer

Fortsat fra side 186.

»Og jeg har haft en opringning fra redningsbådens fører over den normale telefon.«

»Åh!«

De var lige ved at sejle en gummijolle ned på tilbagevejen. En gummijolle, der var ved at synke. De har fået fat i alle meneskene fra planet!«

Gerry måtte sætte sig ned. Hans ben rystede under ham, og det sukede for hans ører. Som gennem en tåge hørte han sin chef sige:

»Stands alle motorer I er over bommen.«

Han modtog en undskyldning fra damperens fører, et besøg af de mennesker, hvis liv han havde reddet, og en anerkendelse fra sine arbejdsgivere, Dok- og Havneselskabet, men det vil vare længe, før sætningen »stands alle motorer« op-hører med at sende en lille gysen gennem ham.

DYR-DAVDE-TIL TÆRES-SIDEN

VANDRINGER

90 km

1. Hede trop
PA Niels Mørch
Jørgen Jensen

75 km

Karl af Riises trop
PF Troels Johansen

Præriens Sønner
Knud Bjerregaard
Erik Bay Rasmussen
Mogens Buhelt
Mogens Larsen
Ib Jansen
Spralle

60 km

1. Dyssegaard trop
PF John Rostholm
PA Hans Rostholm
Bent Petersen
Peter Steen Pedersen
Erik Wiuf Andersen
Ove Holst

Falkonerspejderne

Finn Halse
Erik Lykke

9. Odense - Sortebrødre trop

PF Leif Mosegaard
Christensen
Ole Munch Pedersen
Svend Tveskæg trop
PF Jørgen Hansen

PA Jørgen Larsen
PF Poul Dyhr
Erik Larsen
PA Niels Kristian Hansen
Jacob Jensen
Jørgen Madsen
Claus Carstensen
Ugletroppen, Hammel.
Hardy Andersen
Geo Kock

10. Odense trop
PF Niels Andersen
PA Palle Pedersen

Falkonerspejderne

John Konnild

2. Ordrup trop
Hermann Brüsch

1. Sorgenfri trop
PA Svend Hundertmark

1. Bellahøj trop
PF Arne Petersen

Irokeserstammen

PF Niels Chr. Bernsen

PF Willy Johannsen

SM Eberhard Leschke

Thorkild Juul-Dam

2. Frederikshavn trop

Arne Haugaard

3. Charlottenlund trop

PF Erik Hvild Larsen

PF Hans Frimodt-Møller

1. KL. SPEJDERE

2. Frederikshavn trop

Arne Haugaard

Irokeserstammen

PF Willy Johannsen

Frie Fugle trop

PF Ole Bjørk

PF Henrik Maegaard

Nielsen

1. Sorgenfri trop

PF Birger Hess

VÆBDERE

17. Aarhus trop

PF Hans Nielsen

PA Asger

RIDDERE

Falkonerspejderne

PF Hans Jacob Bang

5. Odense - Sct. Georgs trop

SM Finn Christiansen

PF Jørn Hansen

Frie Fugle trop

PF Ole Bjørk

PF Henrik Maegaard

Nielsen

Redaktøren sender alle læsere af Spejdersnes Magasin ønsket om en glædelig jul.

Nyt førerkursus.

Korpset har i efterårsferien afholdt et førerkursus på Krogerup højskole, hvor 30 spejderførere fra hele landet drøftede ungdoms- og opdragelsesprobleme i forbindelse med nogle forelæsninger.

10. Odense flok

gik den 16. oktober ud ad landevejen for at tilbagelægge de 30 km, som skal til at få en sølvplade.

Vi gik fra Gråbrødreplads kl. 9, og vi var 17 raske drenge, som alle gennemført turen.

Bingo.

minder om, at fugle og dyr har brug for vor hjælp i den strenge vinter.
— Har I husket det i jeres patrulje?

Julegaver

Benyt julekataloget som ønskeseddel — du kan evt. få flere i Depotet

DUN-soveposer

alle garanteret duntætte.

Vi fører lager i to størrelser:

Standard er 170 cm. Special er 185 cm fra skulder til bund. — Soveposerne er med hovedpude, specielt fodstykke og indvendig lomme.

Halvdunsover 75,00 80,00

Heldunsover 90,00 95,00

Spec. fabrikeret sovepose med mellemvæg og stoppet med prima andedun 95,00 105,00

Heldun med hætte ... 105,00 115,00

Luksus sovepose m. mellemvæg og stoppet med fineste gåsedun 125,00 135,00

POSETÆPPER

140 × 200 155 × 200

Halvdun 85,00 100,00

Heldun 100,00 115,00

Heldun m. mellemvæg 115,00 135,00

LAMA posetæppe... 78,00

KRØLULD-sovepose

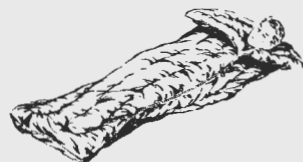
Det er det rigtige mølimprægnerede fyld vi bruger — de billigste er for ringe.

Standard og Special .. 38,00 42,00

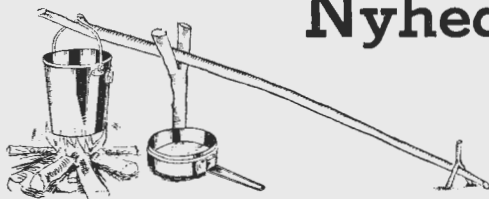
1/1 uld med cambric

betræk 62,00 66,00

Hylstre 7,50 — 8,75 — 10,50 — 11,50

Nyhed!

THORKILDS »BILLY-CAN«

er fremstillet i samarbejde med Thorkild Glad. Den er fremstillet af 1¼ mm aluminium — højpoleret og med tætsluttende låg, bøjlehank, greb til låget — firkantet omrulning, som gør den velegnet til at hælde af.

Pris med khakihylster 10,85

»Billy-can« 9,50 — hylster 1,75

Der er ingen tvivl om, at spejdermeisen er den mest ideelle rygsæk til drenge.

Den populære med udvendig lomme 45,00

Spejdermeis — khaki

uden lomme 41,00

Rovermeis — med 2 sider

lommer 59,50

BÆLTETASKEN fås også med følgende indhold:

1 aluminium madkasse, 1 sangbog, 1 notesblok med blyant, og det hele for 4,50

OBS.!

Bestil postordrer i god tid, da postekspeditionen i juletravlheden ikke kan love ordrer ekspederet fra dag til dag.

BEMÆRK! Forretningstiden i juleugen er følgende:

Lørdag d. 17/12 3,30—14

Søndag d. 18/12 16—20

Mandag d. 19/12 til

Fredag d. 23/12 8,30—20

Lørdag d. 24/12 8,30—14

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

Spejdernes Magasin

Red.: Kommunelærer
J. B. Skotte Hansen
Tobaksvejen 33, Søborg

Spejdersport

Red.: Adjunkt Svend Ranvig
Kongebrovej 28, Sorø

NORRE FARIMAGSGADE 39
København K, telf. Palæ 4526

Odense: Klostervej 19, telf. 12.418
Ålborg: Kong Hansgade 1, telf. 8370
Århus: Frederiksgade 69, telf. 3 36 13

Depotet er korpsets egen forretning og giver bonus til korpsets afdelinger

Korpskontor

Frydendalsvej 32, København V
Telefon VE 3666
Kontortid: 8-16, lørdag 8-12

Begge blades ekspedition:
Korpskontoret